

I Befragting

S.R. Herman Swerhagen,

Fød udi Bergen 1734. den 6te Januari.

Dg døde den 26de Novembr. 1764.

Er følgende indsendt,

af

Den Afdødes

oprigtige Ven.

Imprimatur,

FRIDRICH ARENTZ.

Alvise GUD! Hvad har din Almagt ikke gjort
Et Menneiske, et Liv, du dannede af Jorden
Et Billede udaf Naturens vise Orden,
Hvad Under at vi da henrykkes ved sligt stort
Stort dette, større dog, at Du det gav en Siel
En Lænke-Kraft, Formift, og Grunden til dets Vel,
En Siel begavet med, den Kraft at kunde stige
Til den Fuldkommenhed at vorde Engle-Lüge.

Alvise GUD! Hvad gør endnu din Godhed en
Den Siel hvis Lænke-Kraft er rettet til det Høje,
Hvis Egenkaber kuns har Skaberens for Øye,
Og udi alle Ting erkendt hands vise Ven,
Som Viisdommen har fuldt og en dit Raad forskudt
Mens til dig overladt sit Liv ja Døds Minut,
Den haster du kuns med at faae hersra omflyttet
At see, den Salighed, hvorpaas Hans Haab var stytte.

Udodelige Siel, af Alanders Aland, en Aland
Du Vidne bære skal, om Almagt som Dig skabte
Et Jorden-Slag mod Synd, en Trøst for de fortalte
At Du alleene blev ved den alviises Haand
Spænd kuns din Lænke-Kraft hen til det Øyemed,
Som Skaberens har fulgt ved Din U-dsd-lighed,
At naar Du engang hen, hvorfra Du kom, skal vandre
Du da kand see at GUD vil en sit Raad forandre.

O! Salig Døde Ven, vi fristed ved Din Død
At see et Spor udaf Guds Viisdoms skulste Venne,
Vi mistede en Ven, vi gierne vilde eye
Vi trodsede, mens see! Det blev hvad Almagt hød:
O! Salig Døde Ven, ja Ven endnu engang,
Jeg standser ved Din Død og sidste Svane-Sang,
At Du, som Omhed har mod alle som Dig bade
Nu kunde følesløs, Din Geneste forlade.

Her loed Forsynet see, at Du besad en Siel,
En Siel, som var bereed, ved Herrens Bud var færdig,
En Siel, som til det Hjem hvorfra den kom, var værdig,
En Siel, som usorsagt gav Verdens Gods Farvel;
En Siel, som af Guds Haand taalmodig tog sit Brod
Oprigtig i sit Liv, bestandig i sin Død,
En Siel, som nu hos GUD, kand dette Vidne bære,
At Sielene de skal bestaae med æwig Ere.

